

TO SA OPLATÍ!

Zuzka a Vilko boli susedia a najlepší kamaráti. Bývali na tom istom poschodí v bytovom dome na okraji mesta. Obaja mali rovnakú záľubu - zbieranie farebných kamienkov, ktoré nachádzali pri potoku v neďalekom parku. Ich zbierky, usporiadané v malých drevených škatuľkách, boli ich najväčším pokladom.

Jedného slnečného sobotného rána prišla za Zuzkou jej teta Martina, ktorá pracovala v zahraničí a vždy, keď prišla na návštevu, priniesla Zuzke nejaké prekvapenie.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Zuzanka," povedala teta a podala jej malú fialovú obálku. „Viem, že narodeninová párty bude až budúci týždeň, ale ja sa na nej, žiaľ, nebudem môcť zúčastniť."

Zuzka otvorila obálku a našla v nej päťdesiat eur. Oči sa jej rozžiarili. „Jéj, ďakujem, teta Maťa!" vykrikla a objala ju.

Po odchode tety Zuzka hneď bežala za Vilkom, aby mu ukázala svoj darček.

„Páni!" žasol Vilko. „To je super! Čo si za to kúpiš?" Zuzka sa zamyslela. „Ešte neviem. A čo by si si kúpil ty?"

„Ja by som si kúpil určite novú súpravu farbičiek - tie parádne, čo majú 48 odtieňov. A možno aj tú novú počítačovú hru, o ktorej som ti hovoril," odpovedal Vilko bez váhania.

„Ale veď to by si minul skoro všetky peniaze na veci, ktoré vydržia len chvíľu," namietla Zuzka.

Vilko pokrčil plecami. „Možno. Ale bolo by to super. Peniaze sú predsa na míňanie, nie na to, aby len tak ležali v pokladničke.“

„Asi máš pravdu," pripustila Zuzka. „Ale ja stále neviem, čo by som si mala kúpiť.“

V ten istý deň popoludní sa Zuzka a Vilko hrali v parku, keď uvideli tabuľu na bráne: „Zajtra na Veľkej lúke - Detské atrakcie, kolotoče, stánky s dobrotami! Otvorené od 10.00 do 18.00.“

„Jéj, zajtra ideme na kolotoče!" zvolal nadšene Vilko. „To bude super! Môžeš na to minúť časť peňazí od tety.“

Zuzka prikývla. Predstava zábavy v lunaparku sa jej páčila. „Dobre, ale musím sa spýtať rodičov.“

„Zajtra je nedeľa, určite pôjdu s nami," povedal Vilko.

Rodičia súhlasili a nasledujúci deň sa obe rodiny vybrali do lunaparku. Zuzka si vzala so sebou pätnásť eur zo svojho narodeninového daru a bola rozhodnutá vyskúšať všetky atrakcie.

Lunapark bol farebný, plný zvukov a vôní. Kolotoče sa točili, deti sa smiali a všade rozvoniavali cukrová vata a pukance. „Podme najprv na autíčka!" navrhol Vilko a Zuzka nadšene súhlasila.

Za celé popoludnie vyskúšali ruské kolo, strašidelný hrad, húsenkovú dráhu a ďalšie atrakcie. Kúpili si cukrovú vatu, zmrzlinu a horúcu čokoládu. Zuzka si dokonca v jednom stánku kúpila malého plyšového tučniaka.

Keď sa večer vrátili domov, Zuzka bola síce unavená, ale šťastná.

Minula skoro všetkých pätnásť eur, ale mala toľko zážitkov! A malý tučniak jej bude tieto zážitky pripomínať.

„To bol najlepší deň!" povedala mamičke, keď ju ukladala do postele. "A vieš, čo je na tom najlepšie?" opýtala sa mama. „Že tie zážitky ti zostanú v pamäti navždy."

V pondelok sa Zuzka a Vilko rozprávali o svojich zážitkoch z lunaparku, keď vtom zbadali Karolínu, ich spolužiačku, ktorá sedela sama na lavičke a vyzerala smutne.

„Ahoj, Karolína, čo sa deje?" spýtala sa Zuzka.

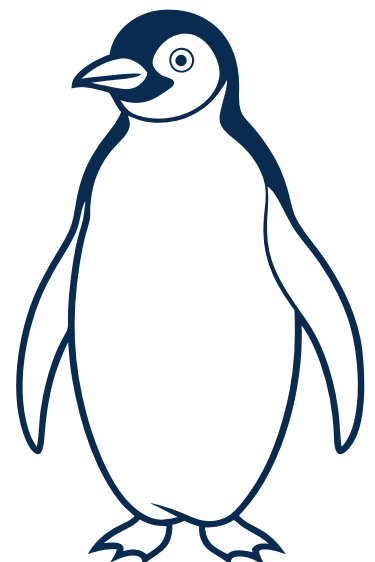
Karolína zdvihla oči. „Ahoj. Nič, len... som smutná, že som nemohla ísť do lunaparku. Moja mama povedala, že nemáme peniaze na takéto veci."

Zuzka sa pozrela na Vilka a obaja sa cítili trochu previnilo. Vedeli, že Karolínina mama sa sama stará o tri deti.

„To je mi ľúto," povedala Zuzka. Siahla do vrecka, kde mala svojho malého tučniaka. Na okamih zaváhala, ale potom ho vytiahla. „Tu máš, toto je pre teba."

Karolínine oči sa rozžiarili. „Naozaj? Ďakujem!" objala Zuzku.

Vilko sledoval túto scénu a potom povedal: „Viete čo? Ja mám super nápad. Čo keby sme sa všetci traja vybrali do nového filmového klubu v knižnici? Je to zadarmo a premietajú tam filmy pre deti každý piatok."

„To znie super!“ súhlasila Karolína. „Vždy som tam chcela ísť.“ Zuzka prikývla. „A môžeme si predtým urobiť piknik v parku. Každý niečo prinesie.“

V nasledujúcich dňoch Zuzka veľa premýšľala o zvyšných peniazoch, ktoré mala od tety. Po škole ju Vilko našiel, ako si v zošite robí zoznam. „Čo to robíš?“ spýtal sa.

„Premýšľam, čo si kúpim za zvyšné peniaze,“ odpovedala Zuzka a ukázala mu svoj zoznam: kniha o mineráloch a kameňoch, nový obal na mobil, farebné náramky priateľstva pre mňa, teba a Karolínu, vstupenky do botanickej záhrady pre našu triedu na výlet. Zoznam by mohol ešte pokojne pokračovať ďalej, no už teraz presahoval sumu, ktorú Zuzka mohla na nákupy použiť.

„Čože? Ty chceš kúpiť lístky pre celú triedu?“ neveril vlastným ušiam Vilko.

Zuzka prikývla. „Áno, rozprávala som sa s pani učiteľkou. Chcela ísť s nami do botanickej záhrady, ale niektoré deti si nemôžu dovoliť zaplatiť vstupné. Keby som prispela, mohli by sme ísť všetci.“

Vilko sa na chvíľu zamyslel. „To je vlastne super nápad. Ale čo tá kniha o kameňoch? Tú si chceš kúpiť, však?“

„Áno, ale možno až neskôr. Teraz by som radšej kúpila tie lístky. Vieš, včera mi mama vysvetlila niečo o peniazoch.“

„Čo?“ spýtal sa Vilko zvedavo.

„Povedala mi, že peniaze sú ako nástroj. Samy osebe nie sú ani dobré, ani zlé - záleží len na tom, ako ich použijeme.“

Môžeme si za ne kúpiť veci, ktoré nám urobia radosť, alebo zážitky, na ktoré nikdy nezabudneme. Ale môžeme ich aj použiť na to, aby sme urobili radosť niekomu inému."

„Vilko prikývol. „To je múdre. Včera som počul ocka, ako hovoril niečo podobné. Že niektorí ľudia myslia len na to, ako získať čo najviac peňazí, aj keby mali preto niekomu ublížiť alebo ho oklamať. A to je zle."

„Presne!" súhlasila Zuzka. „Ocko mi tiež povedal, že niektorí ľudia si myslia, že šťastie závisí od toho, koľko vecí vlastní. Ale potom sú stále nešťastní, lebo vždy chcú viac a viac."

Vilko sa usmial. „Moja babka vždy hovorí, že najlepšie veci v živote sa za peniaze kúpiť nedajú. Ako naše priateľstvo."

„Alebo naša zbierka kamienkov!" dodala Zuzka a obaja sa rozosmiali.

O týždeň neskôr sa celá trieda vybrala do botanickej záhrady. Deti boli nadšené, obdivovali exotické rastliny a mali piknik na tráve uprostred krásnych záhonov.

Keď sa vrátili do školy, pani učiteľka povedala: „Ďakujem Zuzke, ktorá prispela na vstupenky, aby sme všetci mohli ísť." Deti začali tlieskať a Zuzka sa cítila šťastne, aj keď trochu rozpačito.

Pri večeri sa Zuzka podelila so svojimi rodičmi o zážitky z botanickej záhrady.

„Som na teba hrdá," povedala jej mama. „Naučila si sa veľmi dôležitú vec o peniazoch - že nám môžu priniesť radosť nielen vtedy, keď si za

ne niečo kúpime, ale aj keď ich použijeme na to, aby sme urobili šťastnými iných."

„Ale neznamená to, že by si si nemala nič kúpiť pre seba," dodal otec s úsmevom a podal jej malý balíček. „Všimli sme si, ako veľmi sa ti páčila tá kniha o mineráloch."

Zuzka nadšene rozbalila darček a našla v ňom vytúženú knihu. „Ďakujem, ďakujem!" vykrikla a objala rodičov.

„Zaslúžiš si ju," povedala mama. „A teraz už vieš, že peniaze sú dobré, keď ich používame správne. Môžeme si za ne kúpiť veci, ktoré nás tešia, ako tvoja kniha. Môžeme si za ne kúpiť zážitky, na ktoré nikdy nezabudneme, ako výlet do lunaparku. A môžeme ich použiť aj na to, aby sme pomohli iným, ako si to urobila ty."

Zuzka prikývla. „A zlé sú len vtedy, keď ich niekto používa na to, aby druhým ubližoval alebo ich podvádzal."

„Presne tak," potvrdil otec. „Peniaze sú ako voda - môžu priniesť život a radosť, ale len keď tečú a používajú sa správne. Stojatá voda začne zapáchať rovnako ako peniaze, ktoré niekto len hromadí alebo ich používa na zlé veci."

V tú noc, keď Zuzka zaspávala, objímala svoju novú knihu a myslela na všetky pekné veci, ktoré zažila v posledných dňoch - zábavu v lunaparku, Karolínin šťastný úsmev, keď dostala tučniaka, výlet do botanickej záhrady a radosť svojich spolužiakov.

Uvedomila si, že peniaze jej umožnili všetky tieto zážitky a pocity. Boli ako kľúč, ktorý otvoril dvere k radosti - jej vlastnej aj radosti iných ľudí.